

Dorință și Ispită

De la Dumnezeu a venit „viața” cu tot ce-i aparține. Și tot de la El a venit îndemnul către fiii Săi: Să vă iubiți unii pe alții, ca pe voi înșivă” De luat în considerare este că noi, oamenii, trebuie să cunoaștem ce e iubirea de sine și apoi să dăruim altcuiva iubire. Gândurile, dorințele sunt multe și felurite. De asemenea, povețele sunt numeroase și diverse. Trebuie să dăm dovadă de sinceritate și înțelepciune pentru a ajunge la adevărul-adevărat. Prin creație de către Tatăl Ceresc, omul este norocos. Deoarece nu a fost lăsat de izbeliște după ce a primit viața. Ca părinte iubitor, responsabil față de copilul Său, i-a dat în stăpânire tot globul pământesc.

Astfel, gestul acesta descris în Sfânta Scriptură ne duce cu gândul la modul și obiceiul pe care oamenii l-au moștenit de la străbuni, practicat până în zilele noastre: părinții au datoriat să-și înzestreze copiii, ca un ajutor pentru a nu porni în viață singuri și lipsiți de cele trebuincioase. Sunt foarte binevenite Cărțile Sfinte, în care se păstrează scris despre relația Dumnezeu și Om. Pământul nu i-a fost dat omului oricum, ci cu învățături clare, consemnate amănunțit, de care să se țină cont nu doar în momentele de impas, ci totdeauna.

Printre altele i-a lăsat legi de viețuire și conviețuire, cioplite în piatră, pentru a nu se pierde odată cu trecerea timpului. Lui Dumnezeu nu se cuvine să-i poruncească cineva dacă dorește ceva anume. Cel mai cinstit este să i se adreseze ca unui om merituos, putenic, iubitor. Și mai ales cu vorbe simple și sincere. Să-l roage frumos, cu respect, ca pe un părinte care-și iubește copiii. Chiar și în gând poate să i se adreseze cineva Lui Dumnezeu, despre ce anume dorește să aibă, fiindcă El are puterea de a citi gândurile oamenilor.

De obicei oamenii își iau modele de viață. Cei leneși în gândire încearcă să copieze de la alții ce le place sau ce și-ar dori să aibă. Neținând cont că om cu om, în cele mai multe privințe nu se aseamănă, așa cum pare. Dintre multele valori ale configurării vieții omului, nelipsite sunt „dorința” și „ispita”, create chiar la începuturile umanității. Mai exact, despre ele se poate afla din paginile de început ale Bibliei - Vechiul Testament, unde este lăsat scris că Dumnezeu Creatorul Omului și al Edenului, a stabilit legi de viață. Căroră, eventual, li se poate spune „porunci”, deși, se știe că omului nu-i place să i se poruncească... Legi care fac referire la componentele aflate mereu în opoziție: „Binele și Răul”, „Raiul și Iadul”, „Credința și Necredința”, „Ascultarea și Neascultarea” etc. „Dorința” este un sentiment, o stare sufletească a celui care tinde, râvnește, aspiră la ceva; poftă, gust de mâncare, băutură.

Sinonime: aspirație, cerință, deziderat, năzuință, dor - doleanță, voie, atracție erotică etc. Fiind o stare sufletească, dorința durează atât cât sufletul sălășluiește în trupul viu, cât inima bate, cât mintea este locul propice în care răsar gândurile bune sau dubioase. „Ispita” este o stare opusă dorinței. Care nu clădește, ci distruge. Ea se simte bine doar în preajma Duhului Rău și stă mereu la pândă să intervină în perioadele de slăbiciune ale omului. Să profite de momente de neatenție sau de orice clipă prielnică pentru a-și arăta puterea distructivă. Ispita mai este și ceea ce exercită o mare forță de atracție, îndemn spre rău, ademenire, tentație, seducție etc. Ispita stă mereu la pândă, în preajma dorinței. De la gândire la faptă, nu este decât un pas!

E puțin probabil să existe oameni pe pământ, care să nu-și fi dorit ceva anume, chiar și o singură dată în viață! Proverbele care vin din popor au tâlcul lor și se referă clar la modul existențial al dorinței și ispitei, separat sau împreună. Pofta ochilor se manifestă ca o dorință de dobândire a lucrurilor văzute la alții, accentuată apoi de dorința inimii: Ochii mi-au văzut, ochii miau cerut!, Ochii văd, inima cere!, Mi-a poftit inima! Sau: Ochii mi-au văzut, ochii mi-au sărit; M-a pus Necuratul; Am căzut în ispită; Și-a băgat Necuratul coada; Am călcat strâmb; Țalpa din baltă stătea la pândă. În Vechiul Testament, avem lăstate în scris consecințele căderii în ispită a primilor oameni de pe pământ: Adam și Eva.

Chiar dacă au fost înștiințați referitor la modul de comportare față de inestimabila și dumnezeiască creație: Edenul cu Pomul cunoașterii, lăsate anume pentru evoluare. De asemenea, drept moștenire, din nemăsurata iubire a Creatorului, omul a beneficiat de multe daruri, chiar când el nu știa sau abia învăța să gândească: a beneficiat de multe valori necesare evoluției. Acolo unde se află „dorința”, „ispita” dă târcoale! Am pornit a scrie acest articol bazându-mă pe întâmplări adevărate, explicative: „Se grăbea... Avea o misiune. Trebuia să-i sară în ajutor cuiva, într-un fel anume. Dorea să ajungă la timp, ținând cont că plecase cu o oarecare întârziere. La marginea pădurii auzi dinspre Cer un gând pe care parcă îl și văzu: Nu intra în pădure! Fugi departe și cere ajutor! Se opri brusc și rămase pe loc câteva clipe socotind în mintea sa: Cui să-i cer ajutor? Și pentru ce????!!!

Pentru ce, Doamne, să cer ajutor? zise privind Cerul, pe care văzu soarele care se apropiase de amiază. O fulgerare de gând îi trecu prin minte, parcă strigând: Mai e puțin și oamenii pleacă acasă de la muncă! Ai să găsești doar uși închise și nu vei avea cu cine să vorbești! Trebuie să ajungi până nu pleacă oamenii! Altfel degeaba te mai duci până acolo! Porni numaidecât, cu pas întins, înaintând prin pădure... Fără să bănuiască, din urmă, venea alergând ispita... Din Vechiul Testament, Cap 1 Relele întâmplări ale lui Iov, aflăm: Era odată în ținutul Uz un om pe care îl chema Iov. Și acest om era fără prihană și drept; se temea de Dumnezeu și se ferea de ce este rău. Într-o zi îngerii Lui Dumnezeu s-au înfățișat înaintea Domnului și Satan a venit și el printre ei să se înfățișeze înaintea Domnului.

Și Domnul a zis către Satan: De unde vii? Iar Satan a răspuns Domnului și a zis: Am dat târcoale pe pământ și m-am plimbat în sus și în jos. Și Domnul a zis către

Satan: Ai luat tu seama la robul meu Iov? Că nu este niciunul ca el pe pământ fără prihană și drept și temător de Dumnezeu și să se ferească de ce este rău? El se ține drept cu putere în statornicia lui și tu m-ai întărit pe nedrept împotriva lui ca să-l pedepsesc.

Dar Satan a răspuns Domnului și a zis: Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Ia întinde mâna Ta și atinge-Te de ce este al lui, să vedem dacă nu Te va blestema în față! Și Domnul a zis către Satan: Îl dau în puterea ta! Numai nu te atinge de viața lui. Și a trecut la treabă ispita, punându-și în plan tot ce se putea mai rău, provocându-i lui Iov necaz după necaz. I-au murit vitele care erau în număr de multe mii, i s-au prăpădit copiii și cei apropiați, l-au părăsit slujitorii nemaiaivând cu cine să lucreze în ogradă și la câmp.

A rămas sărac, fără toată agoniseala de o viață, realizată în mod cinstit doar prin credință, muncă și înțelepciune. Iar peste toate acestea a fost lovit de multe boli dintre cele mai grele și molipsitoare, încât să rămână însingurat și în patimă mai mare decât puterile oricărui om. În tot acest timp, ispita își făcea meseria, îndemnându-l la răzbunare, la lepădarea de Dumnezeu, făcându-l vinovat și nepăsător față de necazurile semenilor. Ba îi mai trimitea ispita și oameni, unii de seamă, care să-l întărească atât de tare, încât să-l aducă în starea de a-l blestema pe Dumnezeu și a-l vorbi de rău, ca pe un făcător de rele. Până și nevasta lui Iov, sătulă de atâta suferință la care asista neputincioasă, a găsit de cuviință să-l îndemne la a se lepăda și a-l blestema pe Dumnezeu, făcându-l vinovat de toate relele căzute peste casa lor, de la un timp încoace.

Dragostea și credința lui Iov față de Dumnezeu s-a dovedit a fi mult mai mare decât toate necazurile îndurate. De aici venea și puterea de a îndura toate chinurile trupului. Fiindcă sufletul lui încredințat Lui Dumnezeu continua să rămână fără prihană. Ispita a înțeles că puterea îi este limitată acolo unde există credință și iubire față de Creatorul Pământului, al Lumii, a tot și a toate. La un moment dat s-a lăsat păgubașă. Nu după mult timp, drept-credinciosul Iov și-a recăpătat modul de viață de mai înainte și a mai trăit încă mulți ani după aceea. Așa cum este scris în Rugăciunea Tatăl-Nostru, care ne-a fost lăsată de asemenea în Sfânta Scriptură: Și nu ne duce pe noi în ispită și ne izbăvește de cel rău, Dumnezeu l-a întărit pe Iov în credință, cât să nu cadă în ispită. Slava și Sfîntirea Lui ne sunt de folos pe tot cursul vieții! Amin!

*Prin Credință,
prin Cultură*

Ioana Stuparu